

at de have købt en Tønde Hartkorn for 97 Rdr., hvad der jo var meget billig. Vi maa indrømme Ministeren, at han utvivlsomt har Ret i, at begynde vi ved denne lille Sag at pille ved Beskatnings-spørgsmaal, hvor mange vil der saa ikke komme, naar vi faa Retsreformen og Jurisdiktionskontorerne blive flyttede. Jeg vil derfor raade det ærede Medlem, hvis det er ham, der sidst har optaget Forslaget . . . (*Stemmer: Det er Ministeren!*) Ja, ja, saa vil jeg raade til, at Forslaget bliver taget tilbage, thi skulle vi stemme, saa maa jeg paa hele Udvalgets Vegne bede det høje Ting om at stemme imod, at Sagen henvises til Justitsministeren, og ikke mindst efter Ministerens Udtalelser.

Justitsministeren (Alberti): Jeg tager paa ny Ændringsforslaget tilbage.

Formanden: Gælder det begge de to Forslagsstillere?

Bjerre: Jeg tager Forslaget tilbage . . .

Formanden: Det er da bortfaldet.

Bjerre: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Der er ikke mere at forhandle om, efter at Ændringsforslaget er bortfaldet.

Bjerre: Den ærede Formand har misforstaaet mig, jeg har ikke taget Forslaget tilbage for mit Vedkommende.

Formanden: Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han tog Forslaget tilbage (*Bjerre: Nej!*). Ja, hvis det er en Misforstaaelse fra min Side, saa maa jeg indrømme det ærede Medlem hans Ret og give ham Ordet, men jeg gør opmærksom paa, at det vil være ønskeligt at slutte Forhandlingen om dette Afsnit i Dag, og der er kun 2 Minutter tilbage. Det ærede Medlem har altsaa Ordet.

Bjerre: Lige over for den ærede Ordfører skal jeg sige, at hele den store Bunke af Bilag, som der er, har jeg saa løselig gaaet igennem, men det er undertiden Tilfældet, at der kan være saa mange

Bilag, at selve Sagen forsvinder. Jeg er bange for, at her ere de ærede Medlemmer, som skulle gaa Sagen igennem, blevne afskrækkede af de mange Bilag og ere derfor gaaet bort fra Kernen, men den er ikke vanskelig at finde ud. Kernen er den, at der var tillagt Embedet paa Fanø nogle Ydelser, og den Gang man flyttede Embedet til Esbjerg, saa tog man disse Ydelser og puttede dem ind i Statskassen. Vedkommende Embedsmand tager ingen Skade. Ydelserne gaa ind i Statskassen. De Folk, der svarede Ydelserne, svarede dem, fordi de mente, de svarede dem til Embedsmanden, som var paa Stedet, og saa længe det var Tilfældet, kunde man forstaa, at der var Rimelighed deri, selv om der var Tab for dem derved, det var saa sin Sag. Men at de skulde blive ved at svare til et Embede, som nu er bortø, og i Stedet for svare til Embedet, svare Pengene ind i Statskassen, det er der ingen Rimelighed i. Jeg mener altsaa, at alle rimelige Grunde og Billighed tale for, at denne Afgift falder væk.

Nu kommer den ærede Justitsminister og taler om Konsekvenserne. Men hvis det er retfærdigt, skulle vi ikke gaa af Vejen for Konsekvenserne, og kræve Konsekvenserne det, skulle vi yde samme Retfærdighed andre Steder. Jeg tror nu ikke, at man finder Mage til Konsekvenser ret mange Steder. Det skulde være ovre paa Fejø eller saadanne Steder, hvor de nu have en Birkedommer, og hvor der nu er paalagt alle Skatteydere visse Byrder for at bevare Embedet. Jeg vilde finde det rimeligt, om man der ogsaa eftergav dem Afgiften, hvis man flyttede Embedet. Men ellers vil der ikke kunne drages nogen Konsekvens andre Steder.

Over for det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) vil jeg sige, at jeg har ikke draget noget frem, hvori der kunde være noget forkert af nogen Slags. Jeg havde den Opfattelse af det ærede Medlem og flere andre ærede Medlemmer, at Stillingen var den, at Finansudvalgets Medlemmer i og for sig ikke havde noget imod at gøre det til Genstand for ny Drøftelse, og det har jeg nævnt, og jeg har talt med flere ærede Medlemmer om det, og deri har der ikke været noget fortroligt og altsaa ikke nogen Krænkelser af nogen For-